

Andakter

För en vecka, sextonde veckan.
från initiativet ”Dagligt Bröd” :- dagligtbrod.com

Måndagens morgon.

Psalm 135 - ”Se, vi går upp till Jerusalem”

Bön

Ack, Herre Jesus, hör min röst, gör dig ett tempel i mitt bröst. Uti mitt hjärta bliv och bo, så har jag tröst och evig ro. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 15:6-15

Vid högtiden brukade Pilatus alltid frige en fånge åt dem, den som de bad om. Nu satt en som kallades Barabbas fängslad tillsammans med upprorsmännen som hade begått mord under oroligheterna. Folket tågade upp till Pilatus och bad honom göra som han brukade. Han svarade: ”Vill ni att jag skall släppa judarnas kung?” Han förstod att det var av avund mot Jesus som översteprästerna hade utlämnat honom. Men översteprästerna hetsade upp folket till att begära att han skulle släppa Barabbas i stället. Pilatus sade på nytt: ”Vad skall jag då göra med honom som ni kallar judarnas kung?” De ropade: ”Korsfäst honom!” Pilatus frågade: ”Vad har han gjort för ont?” Men de ropade ännu högre: ”Korsfäst honom!” Pilatus, som ville göra vad folket begärde, frigav Barabbas. Jesus lät han piska och utlämnade honom sedan till att korsfästas.

Betraktelse

Pilatus verkar obenägen att göra översteprästen och de judiska ledarna till viljes. Det kan helt enkelt ha berott på en vanlig attityd hos en person med makt: att låta andra få känna på den makten, och därför inte bara ge dem vad de vill ha – inte ens om han tänker ge dem det de vill till slut. Den attityden kan också ha förstärkts av att Pilatus ”förstod att det var av avund mot Jesus som översteprästerna hade utlämnat honom”. Romaren hade den morgonen fått klart för sig att Jesus inte var någon maktsträvare och

upprorsmakare, och att anklagelsen mot honom för det var uppdiknad för att man visste att den romerska makten inte tvekade att avrätta sådana.

Pilatus *kunde* ha svarat Jesu anklagare något i stil med Gallio, den romerske ståthållaren i Akaja tjugo år senare, när judarna i Korinth kommer med en annan jude (Paulus) till domstolen: ”Om det gällde något brott eller skurkstreck skulle jag naturligtvis lyssna på er, judar. Men grälar ni om ord och namn och er egen lag, då är det er ensak. I sådana tvister vill jag inte vara domare’. Därmed körde han bort dem från domstolen” (Apg. 18:14-16). Men Pilatus hade inte den ryggraden, han ”ville göra vad folket begärde”. Därmed svek han sin plikt som rättvisans uppehållare och gjorde sig skyldig till det som kallas justitiemord, precis som de som kom med den falska anklagelsen mot Jesus.

Anklagelsen hade nog passat bättre på den namne till Jesus, som gick fri i stället för honom: Jesus Barabbas. Ja, de två det stod emellan här hade sannolikt samma egennamn! ”Jesus” var ett vanligt judiskt mansnamn (greciserad form av Joshua), så man fick skilja olika bärare av namnet med ett tillnamn, som ”Jesus Barabbas” [arameiska för ”faderns son”], eller ”Jesus Christos” [grek. övers. av hebr. Mashiach/ Messias]. I Matt. 27:17 formulerar Pilatus alternativet så: ”Vem vill ni att jag skall frige, Jesus Barabbas eller den Jesus som kallas Messias?”. Märkligt nog är båda två också ”faderns son”, även om Jesus från Nasaret – för kristna läsare – är det i en alldeles speciell mening, nämligen Son till Gud, den himmelske Fadern. Barabbas borde enligt tidens rättskipning ha dödats för sina brott, men Jesus Kristus tar på sig hans straff. Men det är ju inte bara Barabbas som får denna svindlande befrielse i sista minuten, det är alla vi syndare, eftersom ”syndens lön är döden” (Rom. 6:23, där Paulus fortsätter: ”men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre”). När vi hör eller läser om Barabbas, kan och borde vi tänka: Där är jag; jag är den egentlige förbrytaren, jag är skyldig till det straff som min Herre Jesus för evigt tagit i mitt ställe. Jag är befriad från mig själv och mitt onda. Jag lever av nåd, oändlig och förunderlig: *Amazing grace!* (Sv.Ps. 231, *slå upp och läs den; tacka Gud för hans nåd just mot dig!*)

Förbön

Tack, gode Gud, för en ny dag som du ger ur din hand och tack för livet med dig. Hjälp mig den här dagen att bättre förstå och minnas vad du har gjort för mig. Hjälp mig också att se vad du den här dagen gör och vill göra för mig, i mig, och genom mig.

I början av denna dag och denna vecka ber vi åter om din närvaro och ditt förbarmande i och över det som nu sker: i världen, i Sverige, i vår närhet och inom oss. Tack att du ser och redan är i det som sker, tack att du inte är långt borta från någon enda av oss. Vi ber om synliga ingripanden från dig, för världens skull och för ditt rikes och din barmhärtighets skull. I Jesu namn. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Nåd och frid från Gud, vår fader, och herren Jesus Kristus. (Gal 1:3)

Bengt Holmberg

Måndagens kväll.

Psalm 138 - ”Jesus, du mitt liv, min hälsa”

Bön

Ack, Herre Jesus, hör min röst, gör dig ett tempel i mitt bröst. Uti mitt hjärta bliv och bo, så har jag tröst och evig ro. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 15:16-20

Soldaterna förde in honom på gården, alltså i residenset, och kallade samman hela vaktstyrkan. De klädde honom i en purpurröd mantel och vred ihop en krans av törne och satte den på honom. Sedan hälsade de

honom: ”Leve judarnas konung!” De slog honom i huvudet med en käpp, spottade på honom och föll på knä och hyllade honom. Och när de hade hånat honom tog de av honom den röda manteln och satte på honom hans egna kläder och förde ut honom för att korsfästa honom.

Betraktelse

Det är välkänt att man i kulturer med offentliga avrättningar ser till att beröva den dödsdömde sådana drag som ger honom mänsklig värdighet, t.ex. möjligheten att gå rak och ledig och på vägen till avrättningen se på människorna omkring sig med frimodighet. Det gör det lättare för avrättningspersonalen att döda honom om de först har fått håna och misshandla honom ordentligt. Och om vederbörande stapplar och blöder och mer eller mindre dignar under exv. bördan av ett kors eller dess tvärbjälke, lockar det fram avsky och förakt och glåpord från de som kantar gatorna på väg ut till avrättningsplatsen. Avhumanisering av offret är en vanlig och viktig del av själva dödsstraffet; det ska kännas som att alla vettiga människor, ja, hela samhället förenas i att stöta bort en usel varelse, inte längre en riktig människa, utan en som inte är värd något annat än en inhuman och grym död.

Detaljerna i de romerska soldaternas hånande av Jesus efter gisslingen visar att de känner till domsskälet. Kanske hade någon av dem redan skrivit tavlan som skulle sättas upp på korspålen: det här människovraket är *IESUS NAZARENUS REX IUDAEORUM* (”Jesus nazareen, judarnas ’konung’”, förkortat INRI). Det vill säga, han påstod sig vara den som skulle bli det, men så här går det den som gör så, i trots mot kejsaren och det romerska imperiet. Hånfullheten ska inte bara drabba upprorsmannen utan även alla judar, som ser på: kom ihåg vem ni lyder under!

Men innan korsfästelsen ska verkställas får soldaterna göra sig lustiga med ”kungen” en stund. De klär på honom en röd (soldat)mantel, som ska leda tanken till maktens purpur (och dölja att hans rygg redan är gisslad till blods), gör en ’krona’ av törnen som vrids ihop och trycks ner på hans huvud så att taggarna får blodet att rinna igen, sätter en käpp i hans bundna händer, som skall föreställa kungaspiran – tills man rycker den åt sig och slår honom i huvudet med den. Det ”roliga” i hela narrspelet med ”hyllningar” av ”judakungen” är förstås att han är den

minst mäktiga och vördnadsvärde mannen i hela Jerusalem just nu, som snart ska föras ut och spikas upp för några timmars omänskliga, dödliga plågor utanför stadsmuren vid nordvästra porten.

Allt är bara på låtsas, och ändå är allt på riktigt. Hela charaden med ”judarnas kung” är bara kattens lek med råttan, en grym show, ett sätt att såra också alla judars känslor, och visa hur maktlösa de är. Men ändå är det sanningen som framställs och visas upp, fast alla deltagarna tror att det är motsatsen. Ingen av dem som dömde och verkställde domen trodde för ett ögonblick att den galne galileern verkligen var den som Gud smort till den sanne kungen av Israel. Men han var det.

Vi som vet att det de sa och skrev på korstavlan trots allt var sant, dagens och evighetens sanning, kan besluta oss för att leva den sanningen. Det vill säga: hålla hans namn heligt, tro på att han kommer med Guds rike, att han är vår rätte konung och Herre, som vi följer, lyssnar till, lyder och dyrkar som han förtjänar och en dag kommer att dyrkas av alla levande varelser. Vi gör det inte på låtsas, inte som en ironisk charad, ett fromt (eller ”fromt”) rollspel, utan på riktigt av hela vårt hjärta, själ och förstånd.

Förbön

Tack, käre himmelske Far, för den här dagen. Tack att din Son, Jesus Kristus, gick korsets väg för vår skull. Hjälp mig att djupare än förr tro på och leva den sanningen. Hjälp mig att hålla hans namn heligt, ta emot honom som den rätte konungen och Herren, följa, lyssna till, lyda och dyrka honom, med hela mitt hjärta, hela min själ, hela mitt förstånd och all min kraft.

Käre far, inför denna natt överlämnar jag till dig all oro, all rädsla och all ångest, och alla som människor som lever i detta just nu. Herre, bär oss och allt det där, så att vi inte behöver bära det själva. Herre, tack att du ser och att du vet, och för att du aldrig är långt borta från någon enda av oss. Var hos dem denna natt, kom till dem som ropar efter dig denna natt, visa dig för dem som söker dig denna natt, du som har det och är den som vi behöver. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det

bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Må han som är fridens herre skänka er sin frid, alltid och på alla sätt. Herren är med er alla. (2 Thess 3:16)

Bengt Holmberg

Tisdagens morgon.

Psalm 145 - ”När världens frälsare jag ser”

Bön

Himmelske Fader, också den här dagen behöver jag och vill jag höra dig tala. Därför ber jag dig nu: Gör mig stilla så att jag i tystanden kan höra din röst och de ord du har tänkt för mig. I Jesu namn. *Amen*.

Bibelläsning – Markusevangeliet 15:21-26

En man som just kom förbi på väg in från landet, Simon från Kyrene, far till Alexandros och Rufus, tvingade de att bära hans kors. De förde Jesus till det ställe som kallas Golgota (det betyder Skallen). Där gav de honom vin med myrra, men han tog inte emot det. De korsfäste honom, och de delade hans kläder mellan sig genom att kasta lott om dem. Det var vid tredje timmen som de korsfäste honom. På anslaget med anklagelsen mot honom stod det: Judarnas konung.

Betraktelse

Vår vandring genom Markus evangelium fortsätter, och vi har nu kommit fram till det som är centrum för Jesu gärning och den kristna trons hörnsten: Att Gud själv blev människa i Jesus Kristus och lider och dör för din och min och alla människors skull, så att vägen till Gud är öppen, relationen till honom är möjlig och försonad. Nu har stunden kommit då Jesus ska göra det som han inte mindre än *tre* gånger har talat med sina lärjungar om (Se Mark 8:31-33, 9:30-32, 10:32-34).

En nyckelvers för att förstå Jesu gärning, en vers som ibland också lyft fram som en nyckelvers för att sammanfatta och förstå hela Markusvangeliet är Mark 10:45: *Människosonen har inte kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.* Det är precis det som händer i denna läsning: Jesus, människosonen, fullgör nu det som han djupast sett har kommit för att göra. Före det att Jesus botade sjuka, drev ut onda andar och gjorde andra typer av under, före det att han diskuterade med de skriftlärda, undervisade människor och tränade sina lärjungar och gav dem del av den makt han själv hade, före allt detta hade Jesus kommit *för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.* Och det är precis det som sker i dagens läsning – för din och min skull.

Och när vi nu befinner oss här vid inte bara Markusevangeliets själva höjdpunkt, utan också den kristna trons själva utgångspunkt, så händer något som kan tyckas vara bara en onödig detalj, men som vill säga oss något. Den i övrigt okände Simon från Kyrene, *som just kom förbi på väg in från landet*, råkar befinna sig längs den väg där Jesus går mot sin egen död. Simon blir tvingad att bära Jesu kors (eller egentligen tvärbjälken, då pälén redan var fastsatt i marken på avrättningsplatsen).

Av evangelisten Markus får vi veta att Simon är från staden Kyrene, som ligger i dagens Libyen i norra Afrika. Det är troligt att denne Simon var en Jude som rest till Jerusalem med anledning av det stundande påskfirandet. Markus berättar också att Simons båda söner hette Alexandros och Rufus – att dessa båda söner nämns med namn tyder på att de var kända bland vissa i den tidigaste kyrkan (det nämns faktiskt en Rufus i Rom 16:13, men vi kan omöjligt veta om det är samma person).

Simon fick hur som helst bära Jesu kors, vilket kan fungera som en påminnelse till oss om något som Jesus sagt till lärjungarna och andra som hörde på långt tidigare: *Om någon vill gå i mina spår måste han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig* (Mark 8:34). Han gav sitt liv för oss, för att vi ska leva för honom, för att vi ska ta upp vårt kors och följa honom. Hur vägen än ser ut, så är han med. Men till skillnad från Simon från Kyrene blir varken du eller jag tvingade, vi blir erbjudna att göra det. Också den här dagen.

Förbön

Käre himmelske Fader, tack för den här dagen och för varje ny dag. Hjälp mig den här dagen att följa dig, att ta upp mitt kors och följa dig på den väg där du går fram. Tack att du själv har gått den smärtfyllda vägen för min skull – hjälp mig att med glädje och hängivenhet följa dig och vandra de vägar du kallar mig att vandra på.

Också den här dagen ber vi att du förbarmar dig och griper in i världen. Låt fler människor få komma till klarhet med vem du är, vad du har gjort och vad du kan göra. Visa mer av dig för alla som ber om det. Kom med kraft och hälsa till de försvagade och sjuka. Kom med vishet och barmhärtighet till världens ledare, och med din nåd och frid till hela din skapelse. I Jesu namn, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Nåd, barmhärtighet och frid från Gud fadern och från Jesus Kristus, Faderns son, skall vara med oss i sanning och kärlek. (2 Joh v. 3)

Tisdagens kväll.

Psalm 230 - ”Klippa, du som brast för mig”

Bön

Gode och underbare Gud, möt mig nu, när jag nalkas dig, kom med den stillhet som är av dig. Kom med ditt ljus, kom med din sanning. *Amen*.

Bibelläsning – Markusevangeliet 15:27-32

Tillsammans med honom korsfäste de två rövare, den ene till höger och den andre till vänster om honom. De som gick förbi smädade honom

och skakade på huvudet och sade: ”Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar – hjälp dig själv nu och stig ner från korset.” Likaså gjorde överstepräster och de skriftlärda narr av honom sinsemellan och sade: ”Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa. Han som är Messias, Israels konung, nu får han stiga ner från korset, så att vi kan se det och tro på honom.” Också de som var korsfästa tillsammans med honom skymfde honom.

Betraktelse

Vår vandring genom Markus evangelium fortsätter, och vi har nu följt Jesus till slutet på, men också det huvudsakliga målet för hela hans vandring: korset, där han ska lida och dö för din och min skull. Påskfirandet ska till att börja, därför befinner sig betydligt fler människor än vanligt i Jerusalem och dess närområde. Många judar har gjort såsom *Simon från Kyrene* (han som fick bära Jesu kors, se läsningen i andakten i morse): tagit sig till Jerusalem från när eller fjärran för påskfirandet.

Hur många människor som var med ute vid korsfästelsen vet vi inte med exakthet. Det vi vet är som sagt att Jerusalem och dess omgivningar var fulla av tillresta påskfirare och att närvaron av den romerska ockupationsmakten var större med tanke på de oroligheter som lätt uppstod under de stora högtiderna. Tidigare har vi också läst om hur överstepräster och de skriftlärda ville röja Jesus ur vägen *före* högtiden, för att undvika oro bland folket (Se Mark 14:1-2).

Vi har också hört om folkmassan som hetsades till att kräva Jesu korsfästelse (Se Mark 15:6-15) – förmodligen hade många av dessa följt Jesus på hans vandring ut till *Golgata* för att få bevittna hans död. Offentliga avrättningar var något som osmakligt nog lockade många åskådare, precis som senare i historien och även idag på sina håll i världen. Många människor tycks vara med där på *Golgata*, och många av dem *smädade honom*.

Vissa sade till honom: *Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar – hjälp dig själv nu och stig ner från korset*. Denna falska anklagelse mot Jesus fördes fram av vittnen under förhöret inför överstepräster och de äldste och de skriftlärda (se Mark 14:57-59). Men det ända som åtminstone vi som läsare av Markusevangeliet har mött i den vägen är hur Jesus en gång vid

templet säger att *dessa stora byggnadsverk skall brytas ner* (se Mark 13:1-2). Att Jesus själv skulle utföra detta sägs dock ingenstans.

Många som finns där vid Jesu kors uppmanar också honom att bevisa sin gudomlighet, visa sin makt, genom att frigöra sig. Överstepräster och de skriftlärda säger ju till exempel: *nu får han stiga ner från korset, så att vi kan se det och tro på honom*. Men det är just detta att Jesus hänger kvar som är saken. Visst hade Jesus kunnat stiga ner från korset, men han väljer att hänga kvar på det. Det gör han för din och min skull, och för alla dem som vågar tro på honom och lita på att det han har sagt och gjort gäller. Vi kan ännu en gång påminna oss om det där som Jesus tidigare sagt: *Människosonen har inte kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många* (Mark 10:45).

Det är just genom att välja att hänga kvar som Jesus uppfyller detta. Och de där *många*, det är alla dem som vågar tro på Jesus, lita på att det som han gjorde har hänt, är sant och räcker. Det gäller också dig och mig, också den här dagen.

Förbön

Tack, käre Herre, för också den här dagen. Tack att du lett mig och följt mig den här dagen, och att du gör det varje dag. Tack att din Son kom hit till världen för att tjäna och för att ge sitt liv till lösen för alla som med öppet hjärta och tomma händer kommer till honom. Hjälp mig att alltmer ge mitt liv till dig, och att tjäna dig och de människor och sammanhang som finns omkring mig.

Herre, vi ber denna kväll om din frid och ro. Din frid och ro för oss själva och för de människor som finns i vår närhet. Din frid och ro överallt där det finns oro: runt omkring oss, i vårt land, och över hela världen. Kom med vishet till de styrande, helande till de sjuka, kraft till de vårdande, förbarmande till de ropande. Genom Jesus Kristus, din Son och vår Herre. *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Nåd från vår herre Jesus Kristus, kärlek från Gud och gemenskap från den heliga Anden åt er alla. (2 Kor 13:13)

Onsdagens morgon.

Psalm 204 - ”Kornet har sin vila”

Bön

”Herre, du min herde i liv och död, stilla mina sinnen och min själ när jag nu närmar mig dig. Möt mig också den här dagen och den här stunden med din närvaro och ditt tilltal. I Jesu namn. *Amen.*”

Bibelläsning – Markusevangeliet 15:33-41

Vid sjätte timmen föll ett mörker över hela jorden och varade till nionde timmen. Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst: ”Eloi, Eloi, lema sabachtani?” (det betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?). Några som stod intill hörde det och sade: ”Han ropar på Elia.” En av dem sprang bort och fyllde en svamp med surt vin, satte den på en käpp och gav honom att dricka och sade: ”Låt oss se om Elia kommer och tar ner honom.” Med ett högt rop slutade Jesus att andas. Och då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner. När officeren som stod vänd mot honom såg honom ge upp andan på det sättet sade han: ”Den mannen måste ha varit Guds son.” Längre bort stod också några kvinnor och såg på, och bland dem var Maria från Magdala och den Maria som var Jakob den yngres och Joses mor och Salome. De hade följt med honom och tjänat honom när han var i Galileen. Och där var många andra kvinnor, de som hade gått med honom upp till Jerusalem.

Betraktelse

Vår vandring genom Markus evangelium fortsätter, och i andakten denna morgon läser vi om vad som händer vid Jesu död. I detta textavsnitt finns flera saker som, om vi påminner oss om dem, vill hjälpa oss till en djupare förståelse av det som sker här.

Flera saker i texten hjälper oss se att det som sker den här dagen är något allvarligt och avgörande. Till att börja med *föll ett mörker över hela jorden*, från den sjätte till den nionde timmen (det vill säga från ungefär klockan 12 mitt på dagen fram till klockan tre på eftermiddagen). När Jesus sedan ger upp andan *brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner*. Markus kommenterar inte den händelsen närmare, men här finns en djupare betydelse: förhänget i templet, som skiljde Gud och människor åt, bryts upp i samband med Jesu död på korset. Det betyder: en ny och djupare gemenskap med Gud blir möjligt – genom det som Jesus gjorde på korset.

När Jesus har dött berättar Markus om hur några av dem som var där reagerade på Jesu död. Den romerske officeren förstår det som kanske ingen annan fullt ut förstått när det kommer till Jesus, han sade: *Den mannen måste ha varit Guds son*. Officeren, en person som rimligen stod helt utanför de judiska sammanhangen, som rimligen inte kan ha haft någon större kunskap om det som Jesus sagt och alla de tecken och under han gjort, drar slutsatsen att Jesus måste ha varit Guds son, när han såg honom dö.

En annan grupp som också är med, men som vi inte hört något om tidigare, är den grupp kvinnor som också fanns med vid korset. Markus skriver att *bland dem var Maria från Magdala och den Maria som var Jakob den yngres och Joses mor och Salome*, och det stod om dem att de *hade följt med honom och tjänat honom när han var i Galileen*. Dessutom var där *många andra kvinnor, de som hade gått med honom upp till Jerusalem*.

Gång på gång i sitt evangelium beskriver Markus hur de tolv lärjungarna misslyckas med att förstå vem Jesus är, vilket som är hans egentliga uppdrag, och i sitt uppdrag som lärjungar. När Markus berättar om Jesu korsfästelse lyser de med sin frånvaro, och tidigare har en förrått honom, en annan förnekat honom. Så det får bli den utomstående officeren som får deklarerat vem det verkligen var som hängde där på korset, och det får bli de hittills förbisedda kvinnorna som får vara förebilder i trofast lärjungaskap.

För Gud kallar och vill bruka *alla* människor för sitt rikes skull, också de utomstående och de förbisedda. Och förnekarna och förrädarna, till och med de är välkomna tillbaka om de vänder om till honom, inte för att de förtjänar det, utan för att Jesus älskar också dem. Den som kommer till honom, visar han inte bort. Det gäller alla, och det gäller också den här dagen.

Förbön

Tack, Käre Herre, för den här nya dagen, och för varje ny dag som du ger. Hjälp mig den här dagen i mitt uppdrag som tjänare i ditt rike och som lärjunge och efterföljare till din Son, Jesus Kristus. Ge mig mer av din helige Ande, mer av kraft och vägledning. Dra mig, käre himmelske Fader, närmare dig, varje dag, och varje stund.

Vi ber den här dagen också om din ledning och ditt beskydd. Vi ber om det för hela din värld, för vår del av den, för våra sammanhang, för våra närmaste och för oss själva. Kom du och präglade dem alla, på ett nytt och djupare sätt än förr. Låt din välsignelse, din frid och din glädje präglade din skapelse mer och på ett djupare sätt än förut, och visa mig hur jag kan vara med i arbetet för detta. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Nåd från herren Jesus åt alla. (Upp 22:21)

Onsdagens kväll.

Psalm 506 - ”Din sol går bort, men du blir när”

Bön

Käre himmelske Fader, kom till mig och gör mig stilla, så att jag kan ta emot det som du vill ge just nu. Öppna mitt hjärtas öra för dina ljuvliga ord. Undervisa mig om din vägar. *Amen*.

Bibelläsning – Markusevangeliet 15:42-47

Då det redan hade blivit kväll – det var förberedelsedag, alltså dagen före sabbaten – kom Josef från Arimataia, en ansedd rådsherre, som också han

väntade på Guds rike. Han tog mod till sig och gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp. Pilatus blev förvånad över att Jesus redan skulle ha dött. Han kallade till sig officeren och frågade om Jesus verkligen var död. När han fick veta det av officeren skänkte han Josef den döda kroppen. Josef köpte linnetyg, tog ner honom och svepte honom i tyget. Han lade honom i en grav som var uthuggen i berget och rullade en sten för ingången till graven. Maria från Magdala och Maria, Josefs mor, såg var han blev lagd.

Betraktelse

Vår vandring genom Markus fortsätter, och denna vandring börjar gå mot sitt slut. I andakterna igår och nu i morse läste vi om Jesu korsfästelse och död, i läsningen denna kväll beskriver Markus vad som händer senare på kvällen samma dag. Det hade *blivit kväll*, och det var *förberedelsedag, alltså dagen före sabbaten*. Med andra ord: det var fredag kväll, det var den fredag som vi kristna brukar kalla *långfredagen*.

Igår morse läste vi om hur den i övrigt okände *Simon från Kyrene* fick bära Jesu kors en bit på vägen till Golgata (se Mark 15:21-26), och i andakten i morse introducerade Markus en grupp kvinnor som följt Jesus en tid – några av dem finns också med i läsningen nu ikväll. Jesu närmaste lärjungar, de tolv, lyser fortfarande med sin frånvaro, så andra får ta vid. Denna kväll introducerar Markus ytterligare en tidigare okänd karaktär – *Josef från Arimataia*.

Arimataia tros ha legat omkring 25-30 km nord eller nordväst om Jerusalem, uppe i Efraims bergsbygd. I övrigt får vi veta om denne Josef att han var *en ansedd rådsherre, som också han väntade på Guds rike*. Det blir också han som får ordna med Jesu begravning: han *tog mod till sig och gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp*, vilket han också får. Josef *köpte linnetyg, tog ner honom och svepte honom i tyget*. Därpå lade Josef Jesus *i en grav som var uthuggen i berget och rullade en sten för ingången till graven*.

Eftersom det bara var några timmar kvar till sabbaten, då årets största helg började, (Jesus dog ju omkring klockan 15, och sabbaten inleddes klockan 18 – då skulle allt vara färdigt, inget arbete fick utföras), måste allt detta arbete ha skett i högt tempo. Med tanke på allt som skulle göras (och som Josef också gjorde) kan det inte ha varit långt kvar till

solnedgången när Josef till slut rullade stenen för gravens öppning. Men: *Maria från Magdala och Maria, Joses mor, såg var han blev lagd.*

Vi, som till skillnad från de frånvarande lärjungarna, de närvarande kvinnorna, Josef från Arimataia och många andra vet hur historien om Jesus slutar (eller rättare sagt *fortsätter*), kan inte helt sätta oss in i vad alla dessa människor som följt Jesus och funnits nära honom kan tänkas ha tänkt och känt nu när han var död, och allt tycktes vara över, avslutat i ett stort misslyckande.

Kanske kan vi försöka, men vad vi däremot både kan och bör göra är att dela uppståndelsenglädjen som lärjungarna, kvinnorna och många andra fick del av den första påskdagen och därefter. Men vi behöver inte vänta, vi kan göra det redan den här dagen.

Förbön

Så tackar jag dig Herre, också för den dag som nu går mot sitt slut. Tack för alla de gåvor du gav under denna dag, och tack för att du lät mig upptäcka vissa av dem. Käre far, låt mig denna kväll i frid och ro få somna in med din uppståndelse och seger i mina tankar, och låt mig imorgon få vakna till en ny dag i din närhet.

Herre, också den här kvällen ber jag om din vägledning och ditt beskydd. Förbarma dig över din skapelse och allt som är i den. Vägled världens ledare och länder, vägled din kyrka och ditt folk. Kom med mer av din fred och frid in i världen, in i den här stunden, och in i varje människas inre, du som är god och trofast. Genom Jesus Kristus, vår Herre. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Nåd och frid från honom som är och som var och som kommer. (Upp 1:4)

Torsdagens morgon.

Psalm 156 - ”De trodde att Jesus var borta”

Bön

Ack, Herre Jesus, hör min röst, gör dig ett tempel i mitt bröst. Uti mitt hjärta bliv och bo, så har jag tröst och evig ro. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 16:1-8

När sabbaten var över köpte Maria från Magdala och Maria, Jakobs mor, och Salome välluktande kryddor för att gå och smörja honom. Tidigt på morgonen efter sabbaten kom de till graven när solen gick upp. Och de sade till varandra: ”Vem skall rulla undan stenen från graven åt oss?” Men så fick de se att stenen var bortrullad, den var mycket stor. De gick in i graven och såg en ung man i lång vit dräkt sitta där till höger, och de blev förskräckta. Men han sade till dem: ”Var inte förskräckta. Ni söker efter Jesus från Nasaret, han som blev korsfäst. Han har uppstått, han är inte här. Se, här är platsen där han blev lagd. Men gå och säg till Petrus och de andra lärjungarna: ’Han går före er till Galileen. Där skall ni få se honom, som han har sagt er.’” Då lämnade de graven och sprang därifrån, darrande och utom sig. Och de sade ingenting till någon, för de var rädda.

Betraktelse

Normalt vid en begravning var att familjens kvinnor tvättade liket, smorde det med olja och lade välluktande kryddor i svepningen om kroppen, varpå männen bar bort och begravde den. Men inget av detta förarbete hade man hunnit att göra med Jesu kropp efter nedtagningen av hans döda kropp från korset – åtminstone inte enligt vad kvinnorna nära Jesus visste, då de såg honom bäras ner till en klippgrav vid foten av Huvudskallekullen. Den tid som fanns kvar till fredagens solnedgång, då sabbaten gick in och alla lik måste vara lagda i grav eller utom synhåll, hade varit kort.

”När sabbaten var över”, dvs. ett dygn senare, strax efter solens nedgång på lördag, då affärerna öppnas igen, går kvinnorna till kryddhandeln för att skaffa det som behövs till nästa dags arbete: att tidigt gå ut till graven, få den

öppnad, och i efterskott lägga dit de välluktande kryddorna. De gav sig av tidigt på söndag, redan när solen gick upp (ca 06.20 i Jerusalem denna tid på året). De funderar tillsammans (a) 'Vem ska rulla undan stenen från gravöppningen för oss [vi tre orkar det inte]?', (c) [som förklaring till deras interna fråga:] dörrstenen var mycket stor, vilket (b) när de kommit fram visar sig inte behövas – den är redan bortrullad! Ibland berättar evangelisten Markus som här, med en förklarande upplysning inskjuten ett steg för sent (i ordningen a-c-b, i stället för i den logiska följderna a-b-c).

Orädda för graven och dess effekt att orena den som går in i den, går kvinnorna in för att se Jesu svepta kropp, men blir förskräckta, när det första de ser är en ung man i vit fotsid dräkt, som likt andra budbärare från himlen (grek. *angelos*) måste (1) börja med att lugna deras rädsla. Han (2) vet redan varför de kom och vem de ville se: den korsfäste Jesus från Nasaret. (3) Han förklarar varför han inte är kvar – han har uppstått/väckts från de döda, och (4) pekar på den tomma bänken där hans kropp legat.

Därefter vänder *budbäraren* deras blick mot fortsättningen: (5) ”Gå och säg till hans lärjungar och Petrus” - jo, de nämns i den ordningen, *inte* för att markera att Petrus nu genom sitt svek kanske är en f.d. lärjunge, utan för att markera motsatsen: just Petrus som grovt förnekade sin Mästare måste få veta att även han (6) ska gå med och möta sin Herre i Galileen, där allt började och på något sätt ska börja om igen. Om de går i tro, kommer de att få se honom, ”som han har sagt er”.

Berättarens fokus vänds sist mot kvinnorna igen, och visar att de fortfarande är oerhört skakade och rädda. Chocken verkar inte ens vara en glädjeshock, de bara flyr från graven, helt utom sig, utan att säga ett enda ord till någon (i total olydnad för himmelens bud!) – man undrar om lärjungarna alls fick reda på att graven var tom för att Jesus hade uppstått från de döda och nu var på väg före dem till Galileen (Kafarnaum? Förklaringens berg?), där de skulle få möta honom levande – allt ganska väsentliga informationer!

Det märkligaste är att evangeliet slutar här, i skräckslagen tystnad, trots att själva nyheten om Jesu uppståndelse måste spritt sig med vindens hastighet, särskilt bland dem som trodde på honom. Det är ett gåtfullt slut, men det visar som flera andra omständigheter, att Jesu lärjungar och

hängivna efterföljare blev lika överraskade och vantrogna som någon annan av den tanken. Hans ”uppståndelse från de döda” var inget som de med armarna i kors lugnt inväntade som något ganska självfallet. Tvärtom, det behövdes ganska eftertryckliga empiriska belägg för att den tron skulle segra även i deras hjärtan.

Förbön

Tack, käre Herre, för den här nya dagen, och för att du bjuder på varje ny dag. Tack att du uppstod, tack för din seger över synd, död och ondska. Hjälp mig den här dagen att leva i din uppståndelses glädje och kraft. Förjaga mina rädslor, och gör mig frimodig i mitt liv med och för dig.

Käre far, den här dagen ber vi på nytt om din närvaro och ditt ingripande i världen och i allt det som sker i den just nu. Gode Gud, kom med vishet till de styrande, med helande till de sjuka, med kraft till de vårdande, med frid till de döende. Led oss igenom den här dagen, så att det får bli en dag till din ära och i din närhet. Låt oss den här dagen få upptäcka något mer av dig och av din kärlek till oss. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Väx till i nåd och i kunskap om vår herre och frälsare Jesus Kristus. Hans är härligheten, nu och till evighetens dag, *Amen.* (2 Pet 3:18)

Bengt Holmberg

Torsdagens kväll.

Psalm 147 - ”Upp min tunga, att lovsjunga”

Bön

Ack, Herre Jesus, hör min röst, gör dig ett tempel i mitt bröst. Uti mitt hjärta bliv och bo, så har jag tröst och evig ro. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 16:9-20 [Tillägget till Markus]

[När Jesus hade uppstått på morgonen efter sabbaten visade han sig först för *Maria från Magdala*, från vilken han hade drivit ut sju demoner. Hon gav sig i väg och berättade det för dem som varit tillsammans med honom och som nu sörjde och grät. När de fick höra att han levde och att hon hade sett honom trodde de inte på det. – Därefter visade han sig i annan skepnad för två av dem medan de var på väg ut på landet [*Emmaus*]. Också de gick bort och berättade det för de andra, men inte heller de blev trodda. Sedan visade han sig också för de elva medan de låg till bords, och han förebrådde dem deras otro och halsstarrighet, då de inte hade trott på dem som sett honom uppstånden. Han sade till dem: ”*Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt skall räddas, men den som inte tror skall bli dömd. – Dessa tecken skall följa dem som tror: i mitt namn skall de driva ut demoner, de skall tala nya tungomål, de skall ta ormar med sina händer, de skall inte bli skadade om de dricker dödligt gift, och de skall lägga sina händer på sjuka och göra dem friska.*” När herren Jesus hade talat till dem blev han *upptagen till himlen* och satte sig på Guds högra sida. Men de gick ut och predikade överallt, och Herren bistod dem och bekräftade ordet genom de tecken som åtföljde det.]

Betraktelse

I Bibel 2000, i den sista fotnoten till Markusevangeliet, står det: ”Det kan inte avgöras om Markus avsiktligt har slutat så korthugget [som 16:8] eller om en ursprunglig avslutning gått förlorad. V. 9–20 är ett senare tillägg, som saknas i de bästa handskrifterna. Avsnittet har en annan stil än evangeliet och utgör en sammanfattning av stycken i de andra evangelierna och i Apg.” Trots att denna sammanfattning knappast fanns med i ursprungs-Markus utan skrevs kanske på 100-talet e.Kr., har stycket genom större delen av kyrkans historia tagits med och just på denna plats. De första åtta verserna av kap. 16 återspeglar på ett utmärkt sätt det oväntade och

andlöst obegripliga intryck som Jesu uppståndelse gjorde även på hans närmaste, men lämnar läsaren utan grepp om dess enorma och underbara innebörd för hela mänskligheten och dess framtid med Gud. Man kan se tillägget, v. 9–20, som ett knippe bekräftande ekon från andra delar av den bibliska traditionen, ditsatt efteråt av lärare i kyrkan som ville runda av det alltför avhuggna Markusslutet.

Det gemensamma för de nytestamentliga skrifterna är övertygelsen om att Jesus hade planerat en fortsättning, att kyrkan inte uppstod och utvecklades av en slump eller bara är ett resultat av mänskliga initiativ, utan att den gemenskapen är ledd av Guds och Kristi Ande. Uppståndelsen och himmelfärden innebär inte något så enkelt som att ”Jesus klarade sig ur döden”, men nu har lämnat sitt verk på jorden, som hans lärjungar får fortsätta med på jordiskt sätt, under påverkan av vanliga psykologiska och sociologiska faktorer. Nej, missionsbefallningen är rotad hos den Uppståndne själv, det är han som ger evangeliets vittnesbörd och nådemedlen en långt mer än mänsklig kraft att skapa omvändelse, tro och andlig växt. Så beskriver t.ex. aposteln Paulus den kyrkoskapande ”sändning” (grek. *apostolä*, lat. *missio*) som han själv satts in i av den Uppståndne, och som skapade Kristi kyrka på det sätt Kristus ville; se 1 Thess. 1:5; 1 Kor. 2:1–5; 2 Kor. 12:12. ”Tecknens”, dvs. undrens, påtagliga närvaro i kyrkans mission är ett sätt för Kristi fortsatta närvaro på jorden. För våra ögon ser det kanske ut som om enbart människan är den aktiva parten i att komma till tro och bestämma sig för att bli döpt i den Treeniges namn. Men för trons ögon är det uppenbart att det är Gud som verkar, inkarnerad ”i, med och under” allt det mänskliga i hans kyrka. Så uppståndelsen har bara börjat, och vi är på väg in i den. Tack, gode Gud!

Förbön

Tack, himmelske far, för den här dagen. Tack för din nåd och din vägledning, den här dagen och alla dagar. Hjälp mig att följa din befallning att gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen. Tack för din ledning, din kraft, och din räddning.

Den här kvällen och inför den här natten ber vi dig på nytt om din närvaro överallt i världen. Herre, du som vet att vi behöver dig, hjälp oss så att också vi

själva förstår att vi behöver dig. Vi ber om din frid överallt där ofriden och ångesten har makten. Låt ditt ljus bryta fram och din frid breda ut sig i våra hjärtan och i hela din skapelse. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Må han som är fridens Gud helga er helt igenom, och må er ande, själ och kropp bevaras hela och oskadda, så att de är utan fläck när vår herre Jesus Kristus kommer. Nåd från vår herre Jesus Kristus åt er alla. (1 Thess 5:23, 28)

Bengt Holmberg

Fredagens morgon.

Psalm 702 - ”Jag vill ge dig, o Herre, min lovsång”

Bön

Gode Gud, du som inte är långt borta från någon ända av oss, förbarma dig över mig och kom mig nära på ett sådant sätt att jag förstår att du är här. Ge mig stillhet, så att jag kan höra de ord som du har tänkt för mig. I Jesu namn. *Amen*.

Bibelläsning – Psaltaren 40:17

Alla de som söker dig må fröjdas och vara glada i dig. De som längtar efter din frälsning må alltid säga: ”Lovad vare Herren!”

Betraktelse

När man talar om lovsång tror många människor att man måste känna sig uppåt för att lovsången ska vara ”äkta”. Men så är det inte. Äktheten i lovsången beror på annat. Den beror mer på Gud än på dig.

Nu är det morgon igen och det har blivit fredag. Hur blir denna dagen? Känner du dig uppåt? Kanske skuttar du som Rönnerdahl med ett skratt ur din säng? Eller känner du dig låg? Vad väntar idag? Kanske en dag i corona-skuggan – när man sitter isolerad och ensam. Kanske väntar möten idag med människor som du tycker är jobbiga? Kanske är det en dag när du väntar ett besked från sjukvården? Eller en dag i en sargad relation där hemma? Det finns så mycket som kan sänka oss. Ibland är det hjärnspöken, men ibland är det verkligen svåra saker som tynger oss. Ska man då vänta med lovsång till Gud tills man känner sig uppåt och kan skutta med en lovsång ur sin säng? Nej, det är inte säkert att en sådan morgon någonsin kommer! Det är bättre att se vad David säger och sjunger i Psaltarpsalmen 40, vers 17:

”Alla de som söker dig må fröjdas och vara glada i dig.”

De som *söker* dig, står det. Alltså inte att de som *funnit* Gud kan vara glada och fröjdas. (Det kan de givetvis också vara!) Det kan ju vara så att du inte upplever att du funnit Gud utan kanske tvärtom undrar: Var är Gud mitt i allt som jag står i? Jag vill söka honom och jag vill finna honom! Då är det läge för dig att sjunga lovsång till Gud, för han är också en sökare och han vill finna dig. Eftersom ni har samma mål kommer ni att mötas, du och Han, Han och du. På samma sätt som man under en resa gläder sig över resans mål redan innan man är framme, kan vi sjunga lovsång till Gud även om vi upplever att vi ”bara” är på väg. Lita inte på känslorna! De är som en berg-och-dal-bana. Lita på vad Gud har sagt i stället.

”De som längtar efter din frälsning må alltid säga: ”Lovad vare Herren!”

Där hör du det igen! Det står inte: Du som *erfarit* frälsning osv, utan det står: du som *längtar*. Det är kanske just där du är: att du *längtar* efter hans frälsning. Då är det dags. Då kan du ta följande ord i din mun: ”Lovad vare Herren!” Smaka på det! Om du nu sitter framför din skärm och läser detta, så säg det högt – för dig själv och inför Herren: Lovad vare Herren! Och David tar verkligen i. Han säger: ”Säg *alltid* detta!”, vare sig du har höga eller låga förväntningar på din fredag. När du säger detta på morgonen sätter du liksom ett sigill på dagen. Denna fredag är Herrens, och hans nåd är ny över dig denna dag. Du går inte in i den ensam med dina förväntningar. Han finns redan där i den nya dagen för att möta dig

och följa dig. Det är han som ger kraft åt din lovsång, men det är du som behöver öppna din mun och forma dina läppar och din tunga.

Pröva nu! ”Lovad vare Herren!”

Förbön

Tack, käre himmelske Fader, för att jag får vara din och för att du älskar mig! Nu vill jag ta emot denna fredag ur dina goda händer. Jag lägger alla mina förväntningar hos dig. Hjälp mig att se hur du är i det som ligger framför mig. Jag söker dig och vill finna dig och jag längtar efter din frälsning. Tack för att du söker mig och vill finna mig och längtar efter mig. Lovad vare Herren!

Vi ber idag om din närvaro och ditt ingripande i allt det som nu sker i världen. Herre, hjälp din kyrka och ditt folk att jubla och vara glada över dig, men att inte titta bort när vi ser nöden i världen. Låt din kyrka över hela jorden få vara mänsklighetens ljus, som lyser starkt i denna världens mörker. Välsigna och bevara oss, idag och alla dagar. I Jesu namn. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Må vår herre Jesus Kristus själv och Gud, vår fader, som älskar oss och i sin nåd har gett oss evig tröst och säkert hopp, uppmuntra och styrka er till allt gott i gärning och ord. (2 Thess 2:16-17)

Göran Simonsson

Fredagens kväll.

Psalm 683 - ”I frid vill jag lägga mig ned”

Bön

Käre far, jag ber dig om stillhet och ro. Tack att jag får vara i din närhet, att jag får vila i din famn. Tack också att du har något att säga mig just i den här stunden. Hjälp mig nu att lyssna till det. I Jesu namn. *Amen.*

Bibelläsning – Psaltaren 4:9

”I frid vill jag lägga mig ned, och i frid skall jag somna in, ty du, HERRE, låter mig bo avskild och i trygghet.”

Betraktelse

Vi vet att orden ”fredag” har sina rötter i asatrons Frö eller Frej. Men låt oss leka lite med ordet. Vi skulle kunna kalla dagen ”Fred-dag” eller ”Frid-dag” och tänka på det nu när vi ska gå och lägga oss snart och somna in. Frid är ett svårt ord att fånga in. Man vill gärna ge det ett känslö-innehåll. Fridfullhet. En knarrande gungstol. En sprakande brasa. En gyllene solnedgång.

Men frid är mer än en känsla. Frid är en verklighet, som möjligen kan *ge* en känsla. Frid är något med substans. Ett realistiskt ord. På hebreiska, Psaltarens grundspråk, heter det ”*shalom*”. Också det har man fyllt med ett vidlyftigt innehåll ibland, när vi lånat in ordet i svenska språket. I dagens Israel är *shalom* det vanliga hälsningsordet när man möts. Också i vårt land hälsade man varandra förr med ”Guds fred!”

Shalom är inte bara ett hälsningsord i modern hebreiska. När man t ex har ätit på restaurang och vill bryta upp kallar man på kyparen och ber att få betala. Då använder man en form av ordet *shalom*. Det betyder att det i ordet *shalom* finns en innebörd av att betala något, jämna ut en skuld, erlægga vad som behövs för att bli fri. Då kan man lämna restaurangen, mätt och glad och med gott samvete. Jag fick god mat, de fick pengar och allt är frid (!) och fröjd. Då börjar det bli intressant för oss. Om frid inte bara innebär att det ska var tyst och lugnt kring mig när jag lägger mig ned – vad kan det betyda då?

Om Jesus sägs det (Ef 2:14) att han är vår frid. Det betyder inte att han liksom vyssjar oss till sömns och stänger ute allt som kan störa. Sådana är ju våra liv sällan. Nej, snarare kan vi säga att han är vår *betalning*. Han har betalt vår skuld, han har erlagt vad som behövs för att jag ska bli fri. Han har betalt – inte med guld eller silver – utan med sitt blod på korset.

Paulus skriver på ett ställe (1 Kor 6:20 mfl): ”Gud har köpt er och priset är betalt. Ära då Gud med er kropp.”

Detta betyder att min djupaste, existensiella oro kan stillas. Hur stökigt mitt liv än kan verka vara eller verkligen är, så kan jag vara trygg hos honom. Jag får vila i honom som har köpt mig fri från min skuld. Inget ont samvete, inga yttre eller inre anklagelser har någon kraft, när jag vilar hos den som har tagit alla anklagelser mot mig och gjort dem till sina. ”Jag tar skulden och Göran går fri”, säger Jesus. Sätt in ditt eget namn i stället! Han är din frid och därför kan vi gå till vila trygga och avskilda från allt som kan vilja störa och skada oss.

Och tänk att han gjorde det på en fredag, Lång-frid-dagen, frid för tid och evighet. Det var verkligen en Friday for future! Sov gott! Allt är betalt.

Förbön

Tack, käre Jesus, för att du har betalt all min skuld och för att du är min frid! Nu kryper jag ner i min säng och tänker att jag vilar i din goda, starka hand, som skyddar och bär mig genom nattens mörker till den nya dagens gryning. Denna kväll ber vi dig, Gud, vaka över dem som vakar eller gråter den här natten, och låt dina änglar hålla vakt över dem som sover. Kom med helande till de sjuka, med tröst till de lidande, med vila till de trötta. Låt vår sista tanke innan vi somnar få vara på dig och din kärlek, och låt vår första tanke när vi vaknar imorgon vara detsamma. Allt vi har, och allt vi bär, överlämnar vi i dina goda och starka armar. I Jesu namn. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Nåd, barmhärtighet och frid från Gud fadern och Kristus Jesus, vår herre. (2 Tim 1:2)

Göran Simonsson

Lördagens morgon.

Psalm 238 - ”Jag lyfter mina händer”

Bön

Käre himmelske Fader, det är gott att få lita på att du hör oss när vi kommer till dig i bön. Nu ber jag om den stillhet som är av dig, så att jag förstår att du också är här just nu. I Jesu namn. *Amen.*

Bibelläsning – Psaltaren 121

En vällfartssång. Jag lyfter mina ögon upp till bergen: varifrån skall min hjälp komma? Min hjälp kommer från HERREN, som har gjort himmel och jord. Inte skall han låta din fot vackla, inte slumrar han som bevarar dig! Nej, han som bevarar Israel, han slumrar inte, han sover inte. HERREN är den som bevarar dig, HERREN är ditt skydd på din högra sida. Solen skall inte skada dig om dagen, ej heller månen om natten. HERREN skall bevara dig för allt ont, han skall bevara din själ. HERREN skall bevara din utgång och din ingång, från nu och till evig tid.

Betraktelse

God morgon! Idag är det lördag, dagen då Gud fullbordade skapelsen genom att vila. Först när vilan finns med i skapelsen är den fullbordad. Det är viktigt att vila. Att inte ”få” göra något är ett evangelium i en tid och ett samhälle präglad av duktighet, prestation, effektivitet, ständig uppkoppling...

Psaltarpsalmen idag kallas en *vällfartssång*. Tre gånger om året firades högtider i Jerusalem, dit folket från hela landet och judar från hela världen vällfärdade för att tillsammans vara inför Herren i templet. Maria, Josef och den 12-årige Jesus vällfärdade till templet den gång Jesus blev kvar där och Maria och Josef blev oroliga och fick söka efter honom. På Pingstdagen fanns det judar i Jerusalem som hade vällfärdat från hela världen, när Anden utgöts och lät apostlarna tala språk, så att alla kunde förstå. Han vill att du ska kunna förstå också! Då behöver du inte lära dig hebreiska, för Guds Ande har lärt apostlarna och deras efterföljare att tala svenska. Det är väl bra!

Nu gäller det din vallfart genom livet. Vad säger psaltarpsalmen om den? Psalmen talar om en trygghet, som jag önskar att du ska kunna ta till dig denna morgon och ha med dig under dagen.

”Varifrån ska min hjälp komma?” frågar den som skrivit psalmen. Han utgår ifrån att han behöver hjälp. Så är det för dig och mig också. Vi behöver hjälp, inte bara när vi har cyklat omkull eller blivit sjuka eller förlorat jobbet eller är i något krisläge. Vi behöver hjälp när vi vaknar en alldeles vanlig dag! Ofta har människor för sig att det vanliga, det klarar vi. Gud får vi be om hjälp, när det blir svårt. Det är som om Gud inte behövs om allt verkar vara OK. ”Kan själv!” lär sig små barn att säga tidigt. Men det är bättre att vänja sig vid att be om hjälp, även i ”normalläge”. Psalmisten vet var hjälpen finns: hos Herren, Israels Gud. Ingen tvekan. Han är skaparen och vet att vi är SÅ bräckliga, att vi är stoft. ”Kan själv???” Du kanske tycker att den eller den verkar så stark och stabil. Tänk om man ändå kunde vara som den! Men: bara den som hämtar sin styrka hos Herren, som har Herren som sin starkhet, är verkligen stark, och det är kanske en, som till det yttre verkar svag, om vi tittar bara med mänskoögon.

Psaltarpsalmen talar om hur Herren på alla sätt följer oss och våra steg genom livet. Han är vaken och han vakar över oss, dag och natt. Han är den som är närmast oss, ”på vår högra sida”. Han ska bevara vårt liv. Det kan komma många svårigheter över oss, men vårt liv bevarar han. Job, som har en bok uppkallad efter sig i Gamla testamentet, fick möta oerhört mycket svårt i sitt liv och undrade säkert vad orden i Psaltarpsalmen skulle betyda, att vara skyddad ”för allt ont”. Mycket fick Job utstå, men Åklagaren, som plågade Job, fick på Herrens befallning inte lov att ta hans liv. Vi är aldrig utlämnade åt ett ovisst öde. Vårt liv vilar i Guds händer. ”Han ska bevara din utgång och din ingång, från nu och till evig tid.” Tänk på det ordet dag för dag, när du går ut genom din dörr där hemma och när du kommer tillbaka hem igen! Och tänk på det ordet när det gäller hela livet. I barndom och ungdom går vi ut i livet. Det är vår ”utgång”. När vår tid på jorden är slut får vi gå hem, som Simeon säger i sin lovsång (se Luk 2:29-32). Det är vår ”ingång” – ingång till hemmet och härligheten hos Gud! Stava på detta idag: ”Herren skall bevara min utgång och min ingång, från nu och till evig tid.”

Förbön

Tack, gode Fader, för att Du bevarar min utgång och min ingång! Låt mig minnas att min hjälp kommer från Dig, som har skapat himmel och jord. Tack för att Du bevarar mitt liv. Tack för vilan – och hjälp mig att vila med Dig och i Dig.

Käre Far, vi ber dig den här dagen för alla dem som längtar efter frid. Tack att du ger den frid som ingen annan och inget annat kan. Låt mig idag få vara ett vittne om den friden, den här dagen, i den här världen. Låt mig få bära din frid in i ofridens alla sammanhang. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Nåd och frid åt er i rikaste mått. (1 Pet 1:2b)

Göran Simonsson

Lördagens kväll.

Psalm 206 - ”Herre, jag vill bida”

Bön

Låt oss be med psalmens ord: ”Jag lyfter ögat mot himmelen, och knäpper hop mina händer. Du käre Gud, som är barnens vän, till dig min tanke jag vänder.” *Amen*. (Sv. Ps. 210:1)

Bibelläsning – Psaltaren 31:6

En psalm av David. [. . .]

I din hand befaller jag min ande, du räddar mig, HERRE, du trofaste Gud.

Betraktelse

Den här bibelversen är en alldeles speciell aftonbön. I kyrkans gudstjänstliv har man bätt den i den sista av dagens sju bönestunder, den bönestund som kallas Completorium och som man ber när dagen är ”komplett”, fullbordad. Nu återstår bara att lägga sig och sova.

Den förste som ber dessa ord är kung David för c:a 3000 år sedan. Men det som gör den särskilt viktig för oss är att Jesus bad den på korset när hans liv skulle fullbordas genom hans försoningsdöd. Den blev hans aftonbön på Långfredagen när allt var fullbordat, komplett, och inget mer återstod för honom än att läggas i graven.

Från timmarna på korset har evangelisterna bevarat sju meningar som Jesus säger. Det sista han säger på korset före sin död är just dessa ord. Han, som kallas Davids son tar Davids ord på sina läppar, men han gör ett tillägg. Han är inte bara Davids son. Vi bekänner också att han är Guds Son, och därför börjar Jesus bönen med tilltalet ”Fader” som vi läser i Lukas evg 23:46: ”Fader, i dina händer lämnar jag min ande.” Jesus vet vems han är. Han vet att han är Marias son och har omsorg om henne t o m när han är i sin döds kamp på korset (Johannes evg 19:26-27). Men han är också Guds son och han vänder sig till sin Fader i himmelen och lägger sitt liv och sin död i Faderns händer. Längre fram i samma psaltarpsalm står det: ”Jag förtröstar på dig, HERRE, jag säger: Du är min Gud. Min tid står i dina händer”, Psalt 31:15-16.

Vi får också använda kung Davids aftonbön med samma tillägg som Jesus, för hans Fader är också *vår* Fader. Också *din* tid vilar i Guds händer. Han är *din* Gud. Därför kan du alltid vara trygg när du lägger dig för att sova. När man somnar släpper man ju sin aktiva kontroll över sig själv. Man bokstavligen lägger sitt liv i Guds hand. Bättre kan man inte sluta sin dag.

I kväll är det lördag och vi väntar på morgondagen, söndag. Söndag är den första skapelsedagen, då ljuset kallas fram av Guds ord. Söndag är dagen då Jesus uppstod, och ljuset från den tomma graven lyser i det djupaste mörker, ja, själva mörkret skulle inte vara mörkt för Herren, natten skulle lysa som dagen: ja, mörkret skulle vara som ljuset (Psalt 139:12).

Förbön

Vaka över mig, käre Fader, när jag sover. Tack för att all min tid, dag och natt, är i dina händer. Jag lämnar min kropp, själ och ande i tryggheten hos dig. Tack för hoppet om en ny söndag. Tack för hoppet om uppståndelsen. Denna kväll ber vi om ditt förbarmande över hela din värld och över alla dina barn. Var hos dom, käre Herre, som ropar, dem som sargar sig själv, kom till de förtvivlade och uppgivna. Möt oss, käre Herre, du som vet vad och är den som vi behöver. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Barmhärtighet, frid och kärlek åt er i allt rikare mått. (Jud v. 2)

Göran Simonsson

Söndagens morgon.

Psalm 1 - ”Gud, vår Gud, vi lovar dig”

Bön

Käre Herre, också den här morgonen vill jag tala med dig. Hjälp mig att också lyssna till det som du vill säga, och plocka bort allt det där som just nu ligger mellan dig och mig. Gör mig stilla inför din närvaro. I Jesu namn. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 3:7-19

Jesus drog sig undan mot sjön tillsammans med sina lärjungar. En massa människor från Galileen följde med, men också från Judeen, Jerusalem och Idumeen och från andra sidan Jordan och från trakten kring Tyros och Sidon kom människor i massor till honom när de hörde talas om allt han

gjorde. Han sade åt sina lärjungar att ha en båt till reds, så att han slapp bli trängd av folkmassan. Han hade botat många, och nu kom alla som led av någon plåga och trängde sig på honom för att få röra vid honom. Och när de orena andarna såg honom föll de ner för honom och ropade: »Du är Guds son.« Men han förbjöd dem strängt att avslöja vem han var.

Sedan gick han upp på berget och kallade till sig några som han hade utvalt, och de kom till honom. Han utsåg tolv som skulle följa honom och som han skulle skicka ut att predika och ha makt att driva ut demonerna. Och de tolv han utsåg var: Simon, som han gav namnet Petrus, Sebedaios son Jakob och Jakobs bror Johannes, vilka han gav namnet Boanerges, det vill säga Åskans söner, vidare Andreas, Filippus, Bartolomaios, Matteus, Tomas, Alfaios son Jakob, Taddaios, Simon Kananaios och Judas Iskariot, han som förrådde honom.

Betraktelse

Idag firar vi Apostladagen. Ibland när vi talar om att Jesus hade lärjungar så menar vi egentligen de 12 apostlarna. Lärjungar har Jesus hur många som helst, du och jag t.ex. De går knappast att räkna! Men dessa 12, apostlarna, har en speciell betydelse. De är lika många som stammarna i Israels folk, som härstammade från Jakobs 12 söner. Det betyder att allt i Gamla testamentet och allt i Nya testamentet hänger ihop. Det är inte en ny Gud som träder fram i Nya testamentet utan den samme som lett sitt folk ända från skapelsen och fortfarande leder sitt folk till dess att tiden tar slut. Dessa 12 kallas apostlar. ”Apostel” betyder ”utsänd”. Jesus har sänt dem och gett dem fullmakt att tala och handla på hans vägnar. De som hör apostlarna hör Jesus.

Apostlarna är inga märkvärdiga människor. Det som är märkvärdigt med dem är att han valde just *dem*. För det är *han* som väljer och utser. Han går inte runt bland alla som följer honom och frågar: Vilka ska vi rösta fram som apostlar? Nej, Jesus ber först. Han talar med sin Fader i himmelen. Sedan gör han valet. Därför är det just denna grupp som blir utvald. Det är en brokig skara. Det fanns två brödrapar som var fiskare till professionen. En var tullindrivare och hade alltså gått i tjänst hos ockupationsmakten Rom och betraktades som folkförrädare. En var lagd åt terrorist-hållet och

tålde alltså egentligen inte tullindrivaren. En skulle komma att bli den som ledde Jesu fiender till honom, så att han greps. Vilket gäng!

Ändå är de så viktiga att vi tänker på dem i en av vår kyrkas trosbekännelser, den vi brukar kalla den Nicenska. I den bekänner vi att vi tror på ”en enda, helig, allmänlig och *apostolisk* kyrka”. Det betyder att apostlarna har lagt grunden för det vi tror om Jesus. En annan av trosbekännelserna kallar vi helt enkelt för ”den apostoliska”. Det är kanske den du känner bäst till.

Det viktigaste med apostlarna är att de är utvalda av Jesus. De har fått sitt uppdrag av honom. Uppdraget bestod i att se och höra och sedan berätta. De skulle vara närvarande ögonvittnen. De skulle se hans underverk och höra hans undervisning. Framför allt skulle de se hans död – och se honom uppstånden! De säger inte: Åh, vi önskar att han levde ännu! De säger: Kristus är uppstånden! Och hela kyrkan svarar: Ja, han är sannerligen uppstånden i sin kropp och han lever idag. Det var därför det var så viktigt att också Tomas (som höll till någon annanstans på Påskdagens kväll) fick se Jesus, se hans sår, och få klart för sig att den sargade kropp som hängde på korset och som blev lagd i graven i berget – det är densamme Jesus som nu har uppstått och lever! Därför finns det förlåtelse. Därför finns hoppet om vår egen uppståndelse.

Detta var apostlarnas viktigaste budskap och ärende. Och när deras generation var slut hade de utsett efterföljare i de församlingar de hade grundat och så växte Kristi Kyrka fram i geografin och genom tiden, in i vår tid och till vår ort. Men ännu finns uppdraget kvar att sprida budskapet till nya tider och nya länder! Mycket snart utformades en ordning i Kyrkan med bl a biskopar och präster. De står på ett särskilt sätt i apostlarnas efterföljd och har ett ansvar inför Jesus att vara herdar i hans kyrka och församling, i hans hjord, och de ska undervisa så som apostlarna.

Förbön

Tack, Jesus, för apostlarna och för att vi kan bygga vår tro på dig på en fast grund. Tack för att de såg och trodde. Tack för att vår tro inte vilar på önsketänkande utan på fakta. Tack för denna söndag och för att du har uppstått och lever.

Idag ber vi särskilt med alla dem som inte har någon gudstjänst att gå till. Herre, möt oss där vi är, tala till oss också idag, låt oss få känna gemenskap med dig, du som i dig själv är gemenskap. Hjälp oss att i denna tid på ett fördjupat sätt söka dig i bönen, för vår skull, för världens skull, och för ditt rikes skull. Herre, välsigna och bevara oss i ditt namn och i din närhet, också i denna tid. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Herren välsignar dig och beskyddar dig. Herren låter sitt ansikte lysa mot dig och visar dig nåd. Herren vänder sitt ansikte till dig och ger dig sin fred. (4 Mos 6:24-26)

Göran Simonsson

Söndagens kväll.

Psalm 395 - ”Tyst, likt dagg som faller”

Bön

”Himmelske far, tack för att du, som håller himmel och jord i din hand, är nära alla dem som ropar till dig. Hör, käre far, mitt rop, kom mig nära, och tala de ord som du tänkt för mig. I Jesu namn. *Amen*.”

Bibelläsning – Uppenbarelseboken 21:10-14

Och han förde mig i anden upp på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem, som kom ner ur himlen från Gud, full av Guds härlighet. Och den lyste som den dyrbaraste ädelsten, som en kristallklar jaspis. Den hade en stor och hög mur och tolv portar, och vid portarna tolv änglar, och namn var skrivna där, namnen på Israels tolv

stammar. I öster var tre portar, i norr tre portar, i söder tre portar och i väster tre portar. Stadsmuren hade tolv grundstenar, och på dem stod tolv namn, Lammets tolv apostlar.

Betraktelse

I kväll läser vi ett stycke ur Bibelns sista bok, Johannes Uppenbarelse. Det är en bok där Johannes får skåda in i den himmelska världen och framtiden. Genom århundradena har man uppfattat boken på olika sätt. Många har blivit skrämda av vad den skildrar men framför allt har den kallats ”en tröstebok”, för poängen med den är, att vad som än sker av det märkliga som skildras så har Gud allt i sin hand. Jesus är A och O, den förste och den siste, och inget går honom ur händerna. Därför är huvudbudskapet TRÖST, även om mycket, mycket är svårt att förstå i boken.

I slutet av boken får Johannes se det nya Jerusalem. Ofta tänker vi, att *vi* är på väg till det nya Jerusalem, men det är faktiskt det nya Jerusalem som är på väg *till oss!* Jerusalem kommer ner ur himlen från Gud, står det. Kom ihåg, att detta alltid är rörelseriktningen när det gäller kristen tro: inte att vi ska ta oss upp till Gud, utan han tar sig ner till oss för att kunna bära och föra oss hem till sig. Fantastiskt!

Det nya Jerusalem handlar om vår slutliga gemenskap med Herren Gud, den som upprättas i tro här på jorden och som ska gå i fullbordan i den himmelska världen, när vi ska få vara hos honom för alltid, som Paulus uttrycker det (1 Thess 4:17), och när vi ska få se honom ansikte mot ansikte, se honom sådan han är. Det är längtan efter det som gör att kristna i alla tider har bett och ropat: ”Kom, Herre Jesus! Kom snart!”

Det är något speciellt med hur staden ser ut och som har att göra med det som jag skrev om i morgonandakten idag. Staden har 12 portar och 12 grundstenar. Vid de 12 portarna står namnen på Israels 12 stammar, Jakobs söner: Ruben, Simeon, Levi, Juda osv. På grundstenarna står namnen på Lammets (Jesu) 12 apostlar: Petrus, Andreas, Jakob, Johannes osv. Varje port är en enda pärla (Pärleporten!) och varje grundsten är en ädelsten. Det är guld och ljus och glans – allt försöker Johannes i sin syn återge så som det är möjligt med de allra härligaste uttryck han kan hämta utifrån våra begränsade jordiska ramar.

Nu är det just detta med att det är 12+12 som är betydelsefullt. Det påminner oss om, att det vi en gång ska möta och bli en del av i den himmelska världen – det kan vi faktiskt känna igen, även om vi inte kan begripa fullt ut hur härligt det är. Vi kommer att inse, att det vi kallar Gamla och Nya testamentet är ett enda sammanhang. Gud handlar genom sitt folk, Israel, med de 12 stammarna, och han handlar genom sin apostoliska kyrka med de 12 apostlarna.

När vi går in i staden en gång, så finns det en pärleport som passar för oss som kommer ifrån norr, för portarna riktar sig mot alla fyra väderstrecken. Folk ska komma från öster och väster och norr och söder. ”Gå ut i hela världen ...”, sa Jesus. Och när vi kommer dit ska vi känna igen ”apostlarnas undervisning”, för det är den som är grunden för den himmelska staden. Så viktigt det är för alla förkunnare, präster, biskopar, att inte hitta på egna krumelurer när det gäller tron, utan förkunna vad apostlarna förmedlat, så att de man förkunnar för ska kunna känna igen sig när de går in i den himmelska staden. Kom ihåg att be för alla förkunnare!

Förbön

Tack, käre Fader, för det hopp och den tröst du ger genom Johannes i hans bok med syner! Mycket är svårt att förstå, men hjälp oss att finna tryggheten hos dig när vi läser. Hjälp alla som har till uppgift att predika och undervisa, att det blir så att folk känner igen sig när man kommer till himmelen.

Denna kväll ber vi för hela din värld: Herre, förbarma dig, var med din mänsklighet i den kamp vi nu står i. Kom till de sjuka med helande, kom till de vårdande med vishet och kraft till fördjupad omsorg. Kom till ledande med vishet, kom till de oroliga och rädda med din frid. Och kom till din kyrka och hjälp henne att vara ett vittne om dig också i denna tid. Genom Jesus Kristus, din Son och vår Herre, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Må hoppets Gud fylla er tro med all glädje och frid och ge er ett allt rikare hopp genom den heliga andens kraft. (Rom 15:13)

Göran Simonsson

Med önskan och förhoppning om Guds frid och välsignelse över dig i ditt andaktsliv.

Fredrik Borglin, 2020. Allt material får kopieras och användas helt fritt.

Bibelutdragen hämtade ur Bibel 2000, <http://www.bibeln.se>